

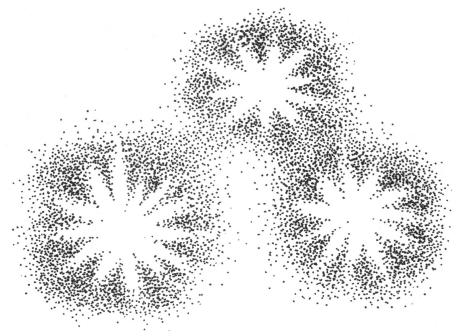
UVNITŘ TOHOTO ČÍSLA:

- ✓ Ze staršovstva
- ✓ Noví konfirmandi
- ✓ Jaké to bylo s konfirmandy (-m-)
- ✓ Útržek adventní (DH)
- ✓ Menora (M. Štamfestová)
- ✓ Naše Bienále oceněno (H. Volná)
- ✓ Adopce na dálku (P. Ngonga a J. Moliba)
- ✓ Čítanka ... (D. Fišer)
- ✓ Kalendář na prosinec

CO PRO VÁS ZNAMENALA KONFIRMACE?

Marek Světlík: Tvrdý životní boj! Byl jsem konfirmován 13. dubna 1958 a byla to pro mne významná, mimořádná osobní i společenská událost. Táta mi pořídil modrý společenský oblek, bílou košili a kravatu. Rok 1958! a tomu na mé základní škole předcházela i různá jednání ohledně mých názorů při jakémsi povinném "školení" třídy o křesťanství v rámci pionýra, jehož jsem sice nebyl členem, avšak školení jsem se musel účastnit. Ale účasti jsem se nebránil. Dalo by se to rozvést, ale Souterrain pro to neskýtá prostor. Konfirmace probíhala ve farním kostele u Salvátora.

(pokračování uvnitř čísla)

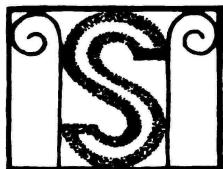
Adventní inspirace

„Otevřete brány hradeb kamenných, otevřete brány hradeb srdcí svých, otevřete, aby mohl dál. Nechte všeho, nechte obav, starostí, připravujte cestu jeho království, připravujte cestu, aby vejít mohl slávy Král.“
(Zpěvník mládeže Svítá, píseň 239)

Je zvláštní, že v církvi slavíme dva začátky roku. První adventní neděle je v církvi začátek církevního roku a první leden je začátek občanského roku. Oba dny jsou v církvi významné.

(pokračování uvnitř čísla)

Z jednání staršovstva 10. 11. 2011

(zkráceno)

Co bylo: - podzimní bazárek 23. 10. po bohoslužbách vynesl 3.700 Kč (věnovány na křesťanskou službu)

- byly částečně provedeny další úpravy ve sklepních prostorách (natěry)
- konvent 12. 11. ve Střešovicích
- projekt Bienále byl vyhodnocen jako jeden z 6 nejlepších projektů práce dobrovolníků, dne 31. 10. 2011 v Obecním domě převzal ocenění Petr Hudec

Téma: Děti ve sboru - M. Študentová a A. Hudcová podaly informace o účasti na semináři pro učitele nedělních škol: dopoledne přednáška o výzkumu týkajícím se hodnotového žebříčku dětí různých věkových kategorií, odpoledne 4 pracovní dílny; byly získány pracovní podklady a náměty, které sestra farářka prezentuje našim sborovým učitelům NŠ

- rozhovor k tématu: oslovit rodiče i děti, snížit počet učitelů NŠ, zkvalitnit výuku v NŠ, proškolit všechny učitele, kteří mají aktivní zájem o výuku, možnost programu pro děti v neděli, nové rozdělení dětí dle věku k aktuální situaci ve sboru, program pro doprovod dětí na biblickou hodinu

- rušení bohoslužeb dětmi: po čtení biblického textu oznámit, že bohoslužby jsou přenášeny do jiných prostor sboru, dále před odchodem dětí do NŠ učitelé vyzvou k odchodu do NŠ a zároveň oznámí téma aktuální nedělní školy ostatním účastníkům bohoslužeb

Duchovenská činnost - bohoslužby dle rozpisu v Souterrainu a příprava vánočních bohoslužeb

- sborový dopis

- Setkání s hostem jsou zajištěna do března 2012

Finanční zpráva - sbírka na Jubilejní toleranční dar (30.10.) vynesla 3.053 Kč

- připomínka zaplacení saláru (v ohláškách, sborový časopis, e-mail)

- do konce roku proběhne celocírkevní sbírka na bohoslovce, 1. adventní neděli seniorátní sbírka solidarity sborů

- přispěvatelé na Kongo odsouhlasili přisp. 30.000 Kč na projekt „Škola v buši“

Různé - kolaudace proběhla a je potvrzená; celkové náklady na vybudování suterénu jsou 540.000 Kč

- brigáda na úklid sklepů a odvoz sutě ze dvora a odvoz přebytečných věcí do sběrného dvora naplánována na sobotu 3. 12.

- sborová knihovna: z důvodu nezájmu o půjčování knih bylo odhlasováno nabídnout členům sboru knihy z knihovny, aby se získal prostor pro další potřebné věci; seznamy jsou vyhotoveny, nabídka knih bude zahájena v lednu (pověřena Jana Cihlová)

CO PRO VÁS ZNAMENALA KONFIRMACE?

(dokončení z titulní strany)

Dnešní dejvický sbor byl tehdy kazatelskou stanicí salvátorského sboru. Pro mne sláva jako, jak věřím, i pro konfirmandy dnes. Horší to už pro mne bylo s důsledky konfirmace. Obdržel jsem konfirmační list s heslem z Písma, které jsem dostal na cestu životem: *"Toliko, jakž sluší na účastníky evangelium Kristova, se chovejte"* (Filipenským 1,27). S tím heslem jsem se vyrovnával po celý život - a ten zápas přetrvává do dnešních dnů.

Věra Tichá: *Vyrostla jsem v evangelickém prostředí rodiny a teplického sboru, kam mě rodiče přinesli ke křtu a pak vodili pravidelně na bohoslužby (zpočátku s nezbytnou plyšovou hračkou). Nedělní škola pro děti, jejichž počet nepřevýšil desítku, bývala až po bohoslužbách, učil nás br. farář Amos Tejkal, pro mě po lidské i duchovní stránce velká pozitivní autorita. Z jeho rukou jsem v průběhu 20 let přijala křest, konfirmační text i svatební požehnání. Konfirmace pro mě znamenala tedy něco jako přirozený vývoj, zastávka na cestě, která zdaleka nekončí, ale pokračuje dál. A pak, po konfirmaci, jsme najednou už nebyli děti, ale mládež. Mohli jsme chodit (a chodili jsme) pravidelně "do mládeže", i to samo o sobě pro mě tehdy dost znamenalo.*

Zdeněk Susa: *Víc než sama konfirmace pro mne znamenala konfirmační příprava. Ta byla tehdy dvouletá a velmi podrobná. Moje biblické znalosti - ještě v kraličtině - se datují z těchto časů. Po létech jsem začal studovat na teologické fakultě (do roka jsem toho nechal), ale zkoušku z praktické znalosti Starého zákona u prof. Hellera jsem složil za jedna hlavně díky své konfirmační přípravě. A stejně důležitá jako konfirmační příprava byla doba po konfirmaci, kdy jsem začal chodit do dejvického dorostu a mládeže. Tam jsem poznal nejlepší kamarády a hlavně společenství svobody, které bylo tehdy v padesátých letech nesmírně důležité.*

Marta Študentová: *Konfirmaci jsem brala hodně vážně. Když o tom zpětně přemýšlím, tak důležité pro mne bylo, že jsem součástí nejen rodové tradice (od tolerančního patentu), ale také širšího sborového a církevního společenství. Ted' nevím přesně, ale rok nebo dva před mojí konfirmací mi zemřeli babička a oba dědečci. Jako konfirmační text jsem si vybrala nádherný žalm 23, který byl dědům oblíbený a zazněl i na jeho pohřbu. Bylo mi 12, přesto si to dodnes silně vybavuji, jak na mě ten text působil (a já ho na konfirmační slavnosti tak pomotala!). Moc jsem se těšila na první večeři Páně. A pak také na mládež. Byli tam totiž docela sympatičtí kluci...*

Tomáš Černohorský: Jako farářské dítě jsem byl s naší církví dosti spojený, takže o nějakém přijetí do církve nebo potvrzení slibu jsem moc nepřemýšlel. O tom, že budu účastníkem stolu Páně, o tom jsem také nijak hluboce nepřemýšlel, tam jsem ve čtrnácti ještě nedospěl. Na základní škole v Českém Brodě jsem dosti pociťoval šikanu ze strany několika učitelů (tehdy se tomu šikana ještě neříkalo), kdy mě stavěli před tabuli a celé třídy vysvětlovali, jaký jsem hlupák, že věřím v nějakého Boha. Začalo to od páté třídy, po smrti mého otce, tedy v roce 1959. Konfirmace pro mě znamenala něco jako - tak, a teď tam patříš, tedy do společenství věřících, teď si vyskakujte, blbouni. A to jsem také hned ve škole rozhlásil. Zajímavé ovšem bylo, že mi pak kupodivu dali pokoj. Asi nevěděli, co to znamená být konfirmovaný ...

Noví konfirmandi

Benjamin Hejl:

Narodil jsem se 8. 11. 1996 (stejně jako Matouš Heller) a mám dva sourozence. Oba již byli konfirmováni a oba studují vysokou. Rodiče jsou aktivními členy sboru a odjakživa mě vodili do dejvického sboru. Chodím do Malostranského gymnázia (dříve Gymnázium Josefská), hraji na piano a klarinet. Konfirmace pro mě znamená nový krok do života, otevření nové etapy.

Matouš Heller:

Mám dva vlastní sourozence (sestru a bratra) a dva nevlastní bratry. Do dejvického sboru chodím s rodinou už od mala. Jsem u nás zatím poslední nekonfirmovaný člen domácnosti. Můj nevlastní bratr Daniel Heller je farář ve sboru ČCE ve Valašském Meziříčí. Matka pracuje na ČZU v Suchdole a otec je psycholog. Momentálně studuji základní školu na Hanspaulce, chodím do deváté

třídě. Budu se hlásit na gymnázium. Na které konkrétní, nemám ještě úplně rozmyšlené. Moc zájmů nemám, ale miluji hudbu, především její poslech. Konfirmace pro mě znamená přijetí do sboru, do kterého sice už patřím, ale konfirmace to tak nějak zpečetí. Například budu chodit "večeřet tělo a krev." Ale více to vnímám jako přiznání a potvrzení víry. To znamená, že dobrovolně vyznávám svou víru, ne jako při křtu, když jsem byl malé miminko a nemohl se vyjádřit.

Kryštof Knapp:

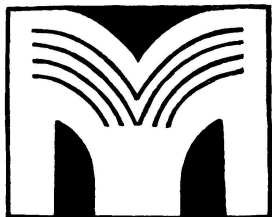
Narodil jsem se v dubnu roku 1997. Stejně jako Ben Hejl jsem ze Suchdola – chodili jsme spolu do mateřské školky, základní školy a i teď do Malostranského gymnázia v Josefské ulici. V první třídě jsem začal chodit s Benem na náboženství v suchdolské škole, které také navštěvovali moji starší sourozenci (Bára, Matouš a Běta). Nejdřív Bára a potom Běta s Matoušem byli pokřtěni a konfirmováni v kostele ve Wintrově ulici, kam chodíme ne moc pravidelně na bohoslužby. Už od předškolního věku chodím na baseball na Kotlářku a teď bych rád začal ještě s atletikou. Kromě toho

hraju už 6 let na trubku a chodím do oddílu Kruh u Ligy lesní moudrosti. Jsem moc rád, že jsem mohl chodit na konfirmační cvičení a bylo pro mě hodně zajímavé a inspirující povídat si s Petrem Hudcem a ostatními konfirmandy.

Kristýna Sýkorová:

Rok mého narození je 1994. Mám dva sourozence: Alenu, Leontýnku. Ája studuje na zemědělské univerzitě na Suchdole, již byla konfirmovaná. Leontýnka příští rok půjde do první třídy, chodí do nedělní školy. Já studuji 3. rok na Střední škole pedagogické zde v Dejvicích na Evropské. Až vystuduji, chtěla bych zkusit přijímací zkoušky na FTVS (Fakultu tělesné výchovy a sportu). Moje zájmy jsou: sport, zpěv, kresba, akce s přáteli.

Jaké to bylo s konfirmandy

Pár dní před říjnovým státním svátkem nás napadlo, že jsme už dlouho společně nic nepodnikli a že by nebylo marné ke společnému výletu využít právě prodlouženého víkendu kolem 28. října. Po krátkém přemýšlení jsme se rozhodli jet do Daňkovic, kde se nám naposledy dostalo milého přijetí. Po krátkém úleku, že je fara již na tento termín rezervována, jsme zjistili, že se tam chystají Sýkorovi z našeho sboru. Nakonec jsme se však domluvili na společném pobytu a do Daňkovic mohli jet všichni.

Tentokrát jsme však nejeli jen jako mládež, ale jeli s námi i letošní konfirmandi. V pátek jsme, až na pár pilných studentů, vyrazili na výlet. Cílem bylo Devět skal, poměrně veliký skalní útvar, ze kterého bývá krásný rozhled. My jsme sice kolem dokola viděli jen chomáče bílé mlhy, ale na náladně nám to neubralo. Po náročném výletu a společné večeři jsme ještě společně zhlédli film Schindlerův seznam, který vypráví o událostech z polského Krakova v době 2. světové války.

V sobotu ráno pak za námi přijeli Petr, Abigail a Debora. Konfirmandi měli kvůli blížícímu se rozhovoru se staršovstvem konfirmační soustředění a my jsme mohli prohodit slovo s Deborou, která právě nastoupila mateřskou dovolenou. Společně s Hudcovými jsme ještě vyrazili na Štarkov, nedalekou zříceninu. Pak už nezbyvalo než popřát jim šťastnou cestu před jejich návratem do Prahy.

My jsme však měli ještě jeden den, který jsme v Daňkovicích mohli strávit. A tak jsme hráli nevšední hry, zpívali a užívali krásných podzimních chvil.

Po nedělních bohoslužbách však už nezbylo, než po sobě uklidit a připravit se na cestu.

Vděční, že jsme mohli společně v Daňkovicích strávit pár dní, vrátili jsme se zase zpět každý ke svým všedním povinnostem.

-m-

Fotografie na další straně - zleva: K. Knapp, T. Prachenský, V. a V. Henychovi, B. Hejl, M. Härtelová, M. Heller, E. Henychová, M. Heller, K. Härtelová, K. Hejlová, M. Tichý, A. a P. Hudcovi, V. Molata.

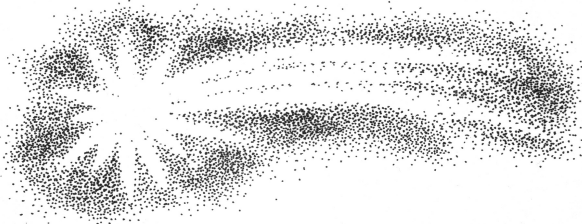
Adventní inspirace

(dokončení z titulní strany)

První adventní neděli slavíme bohoslužby a na Nový rok většinou také. Oba dny jsou významné, a přece první adventní neděle je v církvi významnější. Na bohoslužby přijde více lidí a to nejen protože před první adventní nedělí není Silvestr, kdy se lidé veselí až do rána a potom se špatně vstává. Prostě cítíme, že advent má pro nás větší váhu než první leden. Proč? Je to jen ze zvyku, jen protože se chce církev za každou cenu lišit od občanské společnosti? Myslím, že ne. Nedávno jsem o tom přemýšlel a napadlo mě toto. První leden připomíná, že se před námi otevírá nový čas, další dny našeho života, další příležitost k aktivitě. Na Nový rok plánujeme, co vykonáme, co změníme, jak se zlepšíme. Nový rok církevní, který začíná adventem, před námi otevírá příběh Boží lásky k člověku. O Vánocích si připomínáme Boží příchod mezi nás v Ježíši Kristu, na Velikonoce pak Ježíšovo ukřížování a vzkříšení, za 40 dní nato Ježíšovo nanebevstoupení a padesátý den po Velikonocích slavíme seslání Ducha svatého. V závěru církevního roku si při sklizni úrody ještě připomínáme, že o nás Pán Bůh věrně pečuje. Tedy pověděno zjednodušeně: nový občanský rok zdůrazňuje, co člověk může a má vykonat, a nový církevní rok zdůrazňuje, co pro člověka vykonal Bůh. Nový občanský rok zve k vykročení dopředu, k plánování nových úkolů, nový církevní rok zve k zastavení, ke ztišení, k pasivitě, k otevření našeho srdce, aby do něj mohl vstoupit „králů Král“. Rozhodně tím nechci říct, že plánování, předsevzetí, vykročení dopředu je něčím nežádoucím. Chci tím srovnáním toliko povědět, že veškeré naší aktivity musí předcházet pasivita, to znamená zastavení a ztišení před Bohem. Nejprve musím do svého srdce pustit Krista a pak s ním vykročit do nových darovaných dní. Nejprve si musím připomenout, jak mě Bůh miluje, že mně odpouští, abych i já byl schopen milovat a odpouštět. Nejprve se musím ztišit, abych zaslechl, co po mně Pán Bůh žádá, abych se neutopil v nesmyslných aktivitách, které nebudou požehnané. Tak to je ta adventní inspirace. Přeji sobě a Vám, aby letošní advent byl pro nás takovým časem ztišení, abychom si v tom shonu našli čas pro čtení evangelia, rozvažování nad ním, modlitbu, bohoslužby, návštěvu vánočního koncertu atd.

Petr Hudec

Útržek z adventního vyprávění

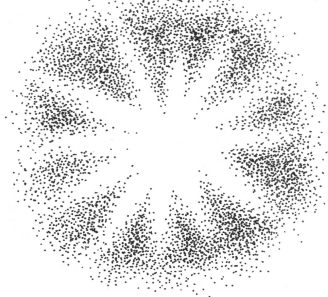
Alžběta vyšla před dům a rozhlédla se po okolních kopcích. Měla ráda tuhle vápencovou vrchovinu, která se táhne až skoro k Jeruzalému, a pohled na ni obvykle budil v Alžbětě dobrou náladu. Dnes se však cítila pod psa. Uplynulo již víc než půl roku od chvíle, kdy se to stalo s jejím mužem Zachariášem. Abiova třída, první ze čtyřadvaceti kněžských tříd, měla tehdy službu v chrámu a na Zachariáše padl los, aby se ujal okuřování před ranní obětí. Nebylo na tom nic zvlášť složitého. Zachariáš měl pouze rozdmýchat na oltáři před oponou velesvatyně žhavé uhlíky a doplnit vonné látky. Byla to služba zvlášť čestná a kromě vybraného kněze nesměl být přítomen nikdo další. Zachariášovi to však tentokrát trvalo nějak dlouho – až se lidé shromáždění na terase před vnitřním nádvořím začali divit. Když se konečně objevil a měl pronést obvyklé požehnání, byl celý bílý, jako by právě prožil něco otřesného, a nemohl ze sebe vypravit slovo. „Určitě měl nějaké vidění!“ usoudili lidé. Horší však teď je, že Zachariáš od toho dne nepromluvil. Většinu dne prosedí v domě nebo venku pod palmou a civí jen tak před sebe.

Ale to není to jediné, co Alžbětu trápí. Starosti jí dělá i její vlastní stav, totiž nečekané těhotenství. Normálně by ji mělo těšit, že přišla do jiného stavu. Jak dlouho se trápila, že je její manželství bezdětné. Jenže stát se matkou v tomhle věku? I porodní bába Šifra, která bydlí hned vedle, se netvářila povzbudivě: „Víš, Běto, kdybys rodila už dřív, mohlo by tebe i Zachariáše těšit, že se dočkáte potomka. Ale v tvém případě je to trochu na pováženou.“ To Alžbětu rozhodně moc neuklidnilo. V posledních dnech se začala vysloveně strachovat: Je děťátko v pořádku? Vždyť by se mělo již daleko nápadněji hlásit! Snad právě proto Alžběta dosud těhotenství před svým okolím tajila. Nyní už to ale stejně na ní každý pozná!

Ach jo! Co si má počít? Nejlepší bude, když teď uvaří Zachariášovi něco dobrého. Vždyť se ten němý chudák celé dny téměř netkne jídla. Snad by ho z toho neradostného hloubání mohly probudit fíkové koláčky! Alžběta se otočila a zašla do domu. Za chvíli si pak vynesla ven dřevěnou dízku, džbán s olejem, mouku, sušené fíky a med a dala se do práce.

Ještě ani nebyla pořádně rozpálená venkovní pec, když se zpod kopce ozval ženský hlas: „Pokoj tobě, Běto!“ Marie! Ano, byla to Alžbětina nazaretská sestřenice. „Kde se tu bereš? Jak ses sem dostala?“ nemohla se vzpamatovat překvapená Alžběta. Marie vystoupala mladistvým krokem nahoru a objala Alžbětu: „Měla jsem už dávno v plánu, že se na tebe podívám, ale to víš: pro samotnou ženskou to není jednoduché. Až teď jsem se o tom zmínila Josefovi. On je takové dobrotisko a splní mi každé přání, pokud je jen trochu rozumné. Má však o mne taky starost, a tak sem poslal se mnou Šimona.“ Marie ukázala na výrostka, který stál pod kopcem vedle statné muly. „To je nejmladší z Josefových synů z prvního manželství,“ dodala na vysvětlenou, „večer mne zas odveze domů.“ – „To mi ale nemůžeš udělat!“ vskočila Alžběta Marii do řeči. „Právě teď bych potřebovala, abys se mnou zůstala co nejdéle. Asi se i k vám do Nazaréta doneslo, co se přihodilo Zachariášovi. A kromě toho - čekám miminko a dost se toho bojím,“ prozradila rozpačitě. „Ty že budeš chovat?“ rozzářil se Marii obličej. „Vždyť já taky, ale bude to trvat ještě pár měsíců.“ A obě ženy si znovu padly do náruče, jak to v podobných případech bývá.

V té chvíli Alžběta pocítila silné kopnutí a pak další a další. To děťátko, které nosila pod srdcem, jako by se dalo přímo do tance. Alžbětiny chmury byly rázem ty tam. Určitě to souvisí s Mariiným příchodem i s překvapující zprávou, že Alžběta v tom není sama a že také Marie bude rodit. A z Alžbětinih úst najednou vytryskla zcela bezděky slova:

„Marie, buď požehnána –
stejně jako tvoje dítě.
Věř, že sám Pán všemohoucí
pro své plány vyvolil tě...“

Poznámka: Je dost věřících, kterým dělá potíže připustit, že po Ježíšově zrození měl Josef s Marií další děti (Mk 3,31 a 6,3), a předpokládají, že Josef byl už dříve ženatý.)

DH

Prosincové adventní neděle v našem sboru:

Druhá adventní neděle (4. 12.): Po bohoslužbách prodej výrobků z Obchůdku jednoho světa.

Třetí adventní neděle (11. 12.): Prodej výrobků klientů ergoterapeutické dílny Diakonie Stodůlky.

Čtvrtá adventní neděle (18. 12.): Ve 12 hodin ve sboru společný oběd s programem.

MENORA

Čas má dobrý, zbývá celých 8 minut do odjezdu. Spíš odvozu cizím autem. Proto se vypravila s předstihem, aby řidiče nezdržovala. Na místo srazu prochází kolem obchodu se starožitnostmi. Ve výloze spousta svícníků, mosazných sošek, porcelánu. Ven vyšel muž s něčím velkým zabaleným. Prodavač mu držel dveře. Něco ji napadlo. Židovský sedmiramenný svícen – menora. Touží po ní už spoustu let. Okukuje podobné krámy a hledá, vybírá očima.

A teď má těch 8 minut k dobru.

Vejde dovnitř, pozdraví prázdný pult. Prodavač vychází zezadu, na otázku se táže sám, jestli viděla tu ve výloze. Neviděla, nevěšila si jí. Jde si ji prohlédnout z chodníku. Hezká. Ale moc drobná, vypadá spíš jako hračka než opravdový svícen. A moc lesklá. Ale hlavně malá, i ty dírký na svíčky vypadají příliš malé. Ne.

Vysvětluje, co přesně hledá, co chce. Jiné meny budou až v lednu. Prodavač nabízí velký mosazný dvojsvícen. Říká „Jste moje poslední zákaznice v tomhle roce. Dám vám ho za stejnou cenu, jako stojí menora z výlohy.“ Ale ne, děkuje, ten nechce, mosaz je dožluta, ona je přece na stříbrné odstíny. Jeden svícen dostříbrna je vystavený až nahoře. Zdá se jí opravdu nádherný. Pětiramenný. Zřejmě taky nádherně drahý. Prodavač si ji zkoumavě prohlíží a mění svou nabídku. Prodá jí za tu cenu jakýkoliv svícen v obchodě. Když jsou ty Vánoce. On sahá pro vyhlédnutý svícen, ona pro peněženku: „Beru. A radši mi ani neříkejte, kolik stojí opravdu, musí být několikanásobně dražší.“ Byl. Několikanásobně.

Drží svícen v ruce. Je těžký. Kouká na prodavače - majitele. On na ni. Něco jí říká. Něco hezkého. Ona říká „Děkuju!“ a najednou ji přemůže radost, nemůže skoro najít kliku.

Právě se jí udál zázrak Vánoc. A právě o těchhle Vánocích ho zatraceně potřebuje.

(Na sraz přišla o minutu pozdě. Řidič dorazil 28 minut poté.)

23. prosince 2009

Madlenka Štamfestová

Naše Bienále oceněno

III. ročník Bienále pro Diakonii skončil v polovině října, webové objednávky se uzavřely v polovině listopadu. A mezi těmito dvěma daty se udála věc, která nás - pořadatele Bienále - příjemně překvapila.

Bienále, náš projekt, který jsme letos již potřetí dobrovolně a z vlastních sil i slabostí pořádali, tedy naše Bienále dostalo diplom. Totiž hned dva diplomy. V modrém tubusu to byl diplom pro Bienále jako dobrovolnický projekt roku v kategorii církví a náboženských společností, v červeném pak diplom pro Petra Hudce jako dobrovolníka roku ve stejné kategorii.

Proč a jak se to stalo? Letošní rok je Evropským rokem dobrovolnictví. Celý rok se tedy ve všech zemích Evropské unie věnuje zvýšená pozornost dobrovolníkům, jejich projektům a příběhům, jejich smyslu a společenskému přínosu. Také v České republice po celý rok pracovalo deset skupin pro jednotlivé druhy dobrovolnictví - např. pro děti, pro ekologii, pro mimořádné události, pro

firemní dobrovolnictví, a také pro dobrovolnictví v církvích a náboženských společnostech. Vzešly z nich různé nápady, jak dobrovolnictví dále propagovat a lépe organizovat. Některé z těchto nápadů najdete na webovém portálu www.dobrovolnik.cz, který je rovněž výsledkem tohoto roku. Od ledna také po jednotlivých zemích putovala štafeta Týdne evropského dobrovolnictví - k nám doputovala v prvním týdnu listopadu. A právě při této příležitosti byly oceněny pozoruhodné projekty, za nimiž stojí dobrovolníci.

Může se tedy zdát, že naše Bienále mělo „jen“ štěstí: letos bylo zrovna na očích a v církevním prostředí mnoho „konkurentů“ nemělo. Ale ve vší pokoře se přesto můžeme radovat, že projekt, kterému náš sbor poskytl již třikrát velkorysý útočiště a mnozí jeho členové svůj čas a schopnosti, došel zájmu a ocenění i jinde, než mezi našimi obvyklými příznivci. Podobně jako sestra farářka minule, i já musím upřímně dodat – Bohu díky.

Hana Volná

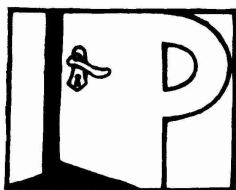
Autorkou ilustrací v tomto čísle je Madlena Prachenská

ZEPTALI JSME SE JACQUESA A PEDRA, ZDA V ANGOLE NEBO V KONGU BÝVÁ NĚJAKÉ ZVLÁŠTNÍ ADVENTNÍ NEBO VÁNOČNÍ JÍDLA

Pedro Ngonga: O ničem takovém nevím, nebo si nevzpomínám. Pokud vím, tak cukroví už vůbec ne, a nejspíše jsme se těšili na to, že bude maso, že zabijeme nějakého kohouta, nebo že děda koupí kozla či prase.

Jacques Celestin Moliba Bankanza: Ani v Kongu nemáme o adventu žádné typické jídlo. Dokonce ani ve sborech se o adventu explicitně nemluví a nebyly žádné zvyky. V poslední době ale většina lidí drží půst, takže žádné jídlo:). To souvisí s tím, že konec i začátek roku v Kongu bývají doprovázeny četnějšími nehodami, katastrofami (jako kdyby anděl smrti navštívil zemi a jako kdyby čarodějové byli aktivnější na konci a na začátku roku), které způsobí velký počet obětí. Na konci roku se proto vyzývá k větší opatrnosti, aby nikdo neskončil jako oběť (jak sami Konžané říkají "aby čarodějové nikoho nesežrali"). Utíkat se k Bohu a hledat Boží ochranu je právě nejlepší zbraň. Proto zde lidé drží půst. V jednom sboru se například rozhodli vytvořit řetězec noční modlitby od 1. 12. do 31. 12. To znamená, že se všichni členové (přes 5000 lidí) rozdělí do 4 skupin. Každá skupina má jednu noc za týden zůstat ve sboru (celou noc) na noční modlitbu a držet půst jeden celý den před noční modlitbou. Tyto skupiny se střídají od pondělí do čtvrtka a v pátek pak je velké shromáždění.

Srdečně zveme na **vánoční koncert Našich pěvců u Salvátora**, který se koná v **pátek 16. prosince v 19:30.**

Zazní Bachova kantáta č. 79

"Gott der Herr ist Sonn' und Schild" a ve druhé části koncertu Rybova "Česká mše

vánoční". Spoluúčinkují sólisté L. Vernerová, J. Levicová, O. Socha a I. Michl a komorní orchestr. Kostel je vytápěn.

Na **Štědrý večer ve 22 hodin** jsme zváni na **Vánoční noc na náměstí v Suchdole - setkání s Písmem a koledami** (Petr Hudec - ČCE, Krzysztof Łabędz, CMF - římskokatol. církev a Pavel Zvolánek - Církev adventistů sedmého dne).

Tradiční silvestrovské posezení v dejvickém sboru s pobožností, programem a pohoštěním se koná poslední den roku od 17 hodin.

K vlivu satisfakční soteriologie

Anselma z Canterbury

V duchu *Heidelberského katechismu* je dodnes - a ve stáří stále více - mým velkým potěšením, že nejsem sám svůj, že se mohu obracet v modlitbách k Bohu Otci i k Pánu Ježíši Kristu. Ale nikdy jsem nedovedl z další části první odpovědi přijmout tezi, že Ježíš svou krví platil d'áblu, tedy slova „... ze vši moci d'áblový vykoupil...“¹ Vždy mi trochu vrtalo hlavou, kde se vzala tato teze, k níž jsem v Bibli nikdy nenašel paralelu?

Ve dvou knihách **Tomáše Halíka** nacházím odpověď, podle které jde o teorii Anselma z Canterbury (1033-1109). V knize *Noc zpovědníka* (NLN 2005, str. 181) autor píše: „Každý katolík jistě někdy slyšel známou Anselmovu ekonomicko-právní teorii o vykoupení jakožto o zaplacení výkupného d'áblu, který po Adamově hříchu nabyt právní moci nad lidstvem, či jeho výklad o přiměřenosti zadostiučinění podaného uraženému Bohu.“

V knize *Vzdáleným nablízku* (NLN 2007, str. 161), v níž autor v jiných směrech Anselma vysoce cení, se dočítáme: „Týž skvělý Anselm z Canterbury... vymyslel zároveň perverzní - a po staletí, až dodnes tak vlivnou - satisfakční soteriologii, v níž je Kristova smrt spravedlivým platidlem v podivných smluvních obchodech mezi d'áblem, Bohem a člověkem, »odškodným«, vyrovnávajícím dluhy a konejšícím uraženost poškozeného panovníka.“

Ještě v *Evangelickém katechismu* z roku 1986² se citovaná teze o vykoupení z moci d'áblový opakuje (str. 5). Teprve v nejnovějším katechismu z pera Jiřího Grubera *Pojď a přesvědč se*³ již o obchodování s d'áblem nečteme. Ale vnucuje se mi otázka: Je správné některé teze starých, ale generace ovlivňujících katechismů, potichu opouštět, nebo dozrává čas explicitního vyjasňování naší věrouky? To není kritika Gruberova textu, ten své kapitoly nazval „o víře pro nevěřící“ (str. 63) a těm není vhodné zvěst komplikovat věroučnými spory.

Ale poněkud jinak stojí otázka, když si ji položíme uvnitř církve, například na debatních schůzkách seniorů. Zde nemůžeme zavírat oči před faktem, že „placení d'áblu“ je jen dílčí a vedlejší otázka, že základní problém jsou dvě odlišné interpretace Ježíšovy smrti na kříži.⁴

Drago Fišer

¹ Katechismus tj. křesťanské učení, Českobratrské knihkupectví v Brně, 1934. Že se jedná o Heidelberský katechismus, který sepsali Zachariáš Ursinus (1534-1583) a Kašpar Olevian (1536-1587) se uvádí v předmluvě.

² Evangelický katechismus, Kalich 1986. Autorský kolektiv: Vladimír Čapek, F.M.Dobiáš, J.B.Jeschke, Otakar Kadlec, Timoteus Pokorný.

³ Jiří Gruber: *Pojď a přesvědč se*, Knihnice studijních textů ČCE, Praha 2007

⁴ Viz k tomu např. Metafora smírčí oběti a informace o knize Paul Ricouer: *Myslet a věřit, oboji* v Souterrain 5/08

Kalendář na prosinec 2011

Bohoslužby ve sboru - neděle a svátky 9:30	4. 12. II. adventní neděle	P. Hudec, zpívají Naši pěvci
	11. 12. III. adventní neděle	P. Tomášek (po bohoslužbách divadlo mládeže)
	18. 12. IV. adventní neděle	Dětská vánoční slavnost
	25. 12. Hod Boží vánoční, VP	P. Hudec / A. Hudcová
	26. 12. Štěpána	P. Tomášek
	1. 1. 2012 Novoroční, VP	A. Hudcová
Biblická hodina	úterý 18:00 (6. a 13. 12.)	
Děti	Nedělní škola:	neděle v 9:30
	Náboženství:	čtvrtek v 16:30
		pátek v 13:45 v ZŠ Suchdol
Mládež a dorost	úterý v 19:15 (zkoušky divadla) silvestrovský pobyt v Daňkovicích (28. 12. 2011 - 1. 1. 2012)	
x-cátníci	čtvrtek 15. 12. v 19:30	
Sbor Naši pěvci	středa 18:30	
	zpívání 4. 12. v Dejvicích, koncert u Salvátora 16. 12. v 19:30	
Křesťanská služba	až v lednu (neděle 8. 1. po bohoslužbách)	
Klub poznávání	až v lednu	
Hodina pohybu pro seniory	pondělí 5. 12. a 19. 12. v 15:00	
Debatní klub seniorů	pondělí 12. 12. v 15:00	
Setkání s hostem	čtvrtek 8. 12. v 18:30 (!): Tomáš Růžička - Vyprávění o Přemyslu Pitterovi (s promítáním obrázků)	
Staršovstvo	čtvrtek 8. 12., výjimečně ve 20 hodin	
Konfirmandi	od září 2012	
Diakonie ve Stodůlkách	zpívání: ve škole - pátek v 9:30	
	úterý 20. 12. v 16:00 - vánoční besídka v ZŠ speciální	

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce: Pod Terasami 85, 164 00 Praha - Nebušice

tel.: 222 361 505, mobil: 776 24 00 28, e-mail: lydie@hartelova.cz

Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú.: 162838359 / 0800